

กอล์ฟ (GOLF)

กอล์ฟเป็นกีฬาที่เล่นในยามว่าง และแข่งขันกันทั้งระดับสมัครเล่นและระดับอาชีพ เป็นกีฬาอีกชนิดหนึ่งที่อยู่ในความนิยมระดับโลก ผู้เล่นจะมีไม้หลายอันเป็นชุด แต่จะต้องไม่เกิน ๑๔ อัน ใช้ตีลูกเล็กๆ จบกันเป็นหลุมต่อเนื่องกันไป อาจจะ ๙ หรือ ๑๘ หลุมตามแต่กำหนด โดยนับการตีจำนวนครั้งน้อยที่สุดจะดีที่สุด สนามต่างๆ ที่ใช้เล่นได้รับการออกแบบมาให้มีระยะทาง อุปสรรคต่างๆ ในแต่ละหลุมเช่นอุปสรรคน้ำ บังเกอร์ทราย ต้นไม้ ความลาดเทของสนามและกรีน เป็นต้น เพื่อให้มีความยากง่ายและความท้าทายในการเล่น

มีหลายประเทศอ้างว่าเป็นประเทศต้นกำเนิดกีฬา กอล์ฟ เช่นประเทศเยอรมันนี ในศตวรรษที่ ๑๔ เจ้าของฝูงแกะซึ่งจำภาษีให้กับขุนนางเจ้าของที่ดิน ได้รับสิทธิใช้ผืนที่ดินเลี้ยงแกะ โดยขุนนางให้ใช้ไม้ที่ปลายตาขอสำหรับเกี่ยวคอแกะ ตีก้อนหินลูกกลมๆ ตามจำนวนครั้งเป็นเท่ากับจำนวนแกะที่เลี้ยงไว้ ขนาดผืนดินใช้เลี้ยงแกะเท่ากับความกว้างยาวที่เจ้าของฝูงแกะตีได้ อีกทฤษฎีหนึ่งของจุดเริ่มต้นกีฬา กอล์ฟ มาจากชาวประมงชาวสกอตที่กลับจากการหาปลา เวลาเดินทางทุ่งหญ้าก็เอากิ่งไม้เดินหวดลูกหินไปตามทาง และเมื่อหวดไปครั้งหนึ่งก็ลองหวดต่อไปเรื่อยๆ ดูว่าจะตีไปได้ไกลกว่าลูกแรกหรือไม่ เมื่อลูกหินหล่นลงไป ในบ่อหรือแอ่งดินที่แกะใช้เป็นที่หลบภัยธรรมชาติ ชาวประมงก็ต้องใช้ความสามารถที่จะตีให้ลูกหินออกมาได้จนกว่าจะเดินถึงบ้าน บ่อนั้นก็ได้พัฒนามาเป็นบังเกอร์ทราย เมื่อลูกกอล์ฟตกลงไปในโพรงที่กระต่ายขุดไว้ก็เท่ากับเป็นการค้นคิดวิธีการเล่นกอล์ฟขึ้นมาในตัวเองว่าเกมส์จะจบลงเมื่อลูกลงหลุม

เป็นที่ยอมรับกันว่ากีฬา กอล์ฟหรือกีฬาที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ได้เกิดขึ้นเป็นเวลาหลายร้อยปี แต่ยังไม่มียุคหลักฐานอ้างอิงได้ชัดเจนว่าใครเป็นผู้ริเริ่มขึ้นเมื่อใด ได้มีการค้นคว้าหาจุดเริ่มต้นย้อนอดีตไปจนถึงยุคจักรวรรดิโรมันซึ่งมีการเล่นเกมที่เรียกว่า พากานิก้า (Paganica) บ้างก็อ้างว่ากีฬา กอล์ฟพัฒนาจากการเล่น ชูเดอมาล (Jeu de mail) ของชาวฝรั่งเศส หรือ โคลเวน (Kolven) ของชาวฮอลแลนด์ นอกจากนั้นก็ยังมีเกมส์อื่นๆ ซึ่งเล่นกันในหมู่ขุนนางอังกฤษ และจักรพรรดิโรมันเล่นในยามว่าง เป็นเกมส์ที่ยืนด้านข้าง ใช้ไม้ตีลูกที่มีเปลือกทำจากหนังวัว บางๆ ยึดติดกันและยึดใส่ด้วยขนห่าน และลูกที่ใช้ตีในบางเกมเป็นแกนไม้เนื้อแข็ง นำมาขัดเป็นก้อนกลมๆ และบางเกมในทวีปยุโรปสมัยก่อน เล่นกันเป็นทีม โดยฝ่ายหนึ่งตีลูกสามครั้งให้โคนเป้าตามระยะที่กำหนด ส่วนฝ่ายตรงข้ามต้องพยายามตีลูกหนึ่งครั้งกลับไปอยู่ในที่ที่เป็นอุปสรรค

ระยะเวลาหลายร้อยปีที่ผ่านมามีเกมส์ต่างๆ ในทวีปยุโรปได้พัฒนาจนเข้าสู่ยุคของสกอตแลนด์ซึ่งได้อย่างแน่นอนตามหลักฐานที่เป็นลายลักษณ์อักษรชัดเจนว่าเป็นประเทศต้นกำเนิดกีฬา กอล์ฟ ในกลางศตวรรษที่ ๑๕ ในช่วงที่ก่อตั้งมหาวิทยาลัยเซนต์แอนดรูวส์ กีฬา กอล์ฟได้เล่นกันในสมัยพระเจ้าเจมส์ที่สองแห่งราชวงศ์สกอตจากการทำศึกต่อสู้กับอังกฤษในสมัยนั้น ทางสกอตแลนด์มีบันทึกที่กล่าวไว้ว่า ทางรัฐสภาสกอตได้มีการให้ยกเลิกการ

เล่นกอล์ฟไปหลายปี เนื่องจากพลธนูและนายทหารไม่ไปซ้อมยิงธนู แต่ได้หันไปติดเล่นกอล์ฟ และ ๔๐ ต่อมาได้มีการสงบศึกกับอังกฤษ พระเจ้าเจมส์ที่สี่ก็ริบขกเลิกกฎหมายห้ามการเล่นกอล์ฟตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ในศตวรรษที่ ๑๖ กีฬากอล์ฟถือได้ว่าเป็นกีฬาที่เล่นอย่างแพร่หลายในฝั่งตะวันตกของประเทศสกอตแลนด์

กลางศตวรรษที่ ๑๘ กลุ่มนักกอล์ฟชายในสกอตแลนด์ได้ก่อตั้งสมาคมกอล์ฟขึ้น โดยกำหนดกฎข้อบังคับที่ใช้ในการเล่นกอล์ฟ ต่อมาก็ได้ก่อตั้งสโมสรเดอะรอยัลแอนดริวแอนเดียนเซียนกอล์ฟคลับออฟเซนต์แอนดรูวส์ (The Royal and Ancient Golf of Saint Andrews ใช้ชื่อย่อว่า R&A) ซึ่งเป็นสมาคมกอล์ฟที่เก่าแก่ที่สุด เพื่อกำหนดและแก้ไขกฎข้อบังคับและมารยาทสำหรับกีฬากอล์ฟอย่างเป็นทางการ หลังจากนั้นในศตวรรษที่ ๒๐ สมาคมกอล์ฟแห่งสหรัฐอเมริกา (United States Golf Association ใช้ชื่อย่อว่า USGA) ได้เข้าร่วมวินิจฉัยแก้ไขเพิ่มเติมกฎข้อบังคับและมารยาทสำหรับกีฬากอล์ฟให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น กีฬากอล์ฟได้เริ่มเล่นในประเทศสหรัฐอเมริกาเมื่อปลายศตวรรษที่ ๑๙ และนิยมเล่นกันแพร่หลายไปทั่วโลกตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ ๒๐

อย่างไรก็ตามผู้ที่บุกเบิกกีฬากอล์ฟแพร่หลายคือชาวสกอตและพัฒนาการเล่นจากทุ่งหญ้าชายฝั่งทะเลไปที่ต่างๆ ทั่วโลกที่ชาวสกอตไปตั้งรกรากถิ่นฐานทำมาหากิน ด้วยความหลงใหลในกีฬากอล์ฟทำให้ชาวสกอตนำไปเผยแพร่และสอนให้ชาติอื่นๆ ได้เรียนรู้วิธีการเล่น รวมทั้งการวางกฎข้อบังคับที่ใช้ในการเล่นมาจนถึงทุกวันนี้

แนะนำอุปกรณ์กอล์ฟ

การนำอุปกรณ์ใดๆ เช่น ไม้กอล์ฟ และลูกกอล์ฟเข้าไปเล่น จะต้องเป็นตามกฎข้อบังคับที่กำหนดไว้อย่างชัดเจนในหนังสือกฎข้อบังคับและมารยาท จำนวนไม้กอล์ฟที่นำมาใช้เล่นโดยไม่จำกัดว่าจะเป็ ไม้หรือเหล็กเบอร์ใด จะต้องมิจำนวนไม่เกิน ๑๔ อัน ไม้หรือเหล็กแต่ละเบอร์ใช้ดีตามระยะที่ต้องการแตกต่างกันไป ไม้กอล์ฟที่ใช้เล่นส่วนใหญ่มีหัวไม้ (ปัจจุบันได้ผลิตออกมาหัวโลหะ) เบอร์ ๑, ๓, ๔, ๕ และ ๗ เป็นต้น

[โปรแม่น: ทิชชิงโปร \(Thailand PGA\)](#)

ส่วนไม้ที่มีหัวเป็นเหล็กอาจใช้ตั้งแต่ เบอร์ ๑, ๒, ๓, ๔, ๕, ๖, ๗, ๘, ๙ มีมุมมองของหน้าเหล็ก และตีได้ตาม ระยะทางต่างกัน รวมไปถึงไม้เวดจ์ (wedge) เช่น พิชซึ่งเวดจ์และแซนด์เวดจ์ซึ่งใช้เล่นในสถานการณ์และทำเลที่ลูก อยู่แตกต่างกัน คือการเล่นลูกเข้าสู่กรีนระยะใกล้ หรือเล่นลูกบริเวณที่มีหญ้ายาวและในบ่อทราย เป็นต้น

การใช้อุปกรณ์เหล่านี้ จะมีกำหนดให้ไว้ตามระยะ หรือตามความใกล้ไกลของการตีลูก เช่น

หัวไม้ ๑ ตีได้ไกลที่สุด

หัวไม้ ๓ และ ๕ ตีได้ลดหลั่นลงมา

เหล็ก ๓ ตีได้ระยะ ๑๓๐ หลา

เหล็ก ๔ ตีได้ระยะ ๑๖๐ หลา

เหล็ก ๕ ตีได้ระยะ ๑๕๐ หลา

เหล็ก ๖ ตีได้ระยะ ๑๔๐ หลา

เหล็ก ๗ ตีได้ระยะ ๑๓๐ หลา

เหล็ก ๘ ตีได้ระยะ ๑๒๐ หลา

เหล็ก ๙ ตีได้ระยะ ๑๑๐ หลา

เหล็ก ๘ พิชซึ่งเวดจ์ ตีได้ระยะ ๑๐๐ หลา

เหล็ก S แซนด์เวดจ์ ใช้ตีจากบ่อทราย ระยะไม่เกิน ๘๐ หลา

หมายเหตุ แท่นที่ออฟ จะมีหลายระยะ เช่น แท่นของ โปร-ของชายทั่วไป-ของสุภาพสตรี-เยาวชน

แนะนำการดุกอล์ฟ

กีฬาอล์ฟเป็นกีฬาสากลที่ทั่วโลกนิยมเล่นกันอย่างแพร่หลายรวมถึงประเทศไทยซึ่งในปัจจุบันได้มีสนาม กอล์ฟที่สวยงามและมีมาตรฐานเกิดขึ้นหลายแห่ง อีกทั้งยังได้มีผู้ที่ได้ให้ความสนใจ และหันมาเล่นกอล์ฟเพิ่มขึ้นทั่ว ประเทศเป็นจำนวนมาก เช่นเดียวกันกับในประเทศอื่นๆ กอล์ฟเป็นกีฬาที่เล่นในยามว่างเป็นกีฬาที่ยืนด้วยข้างแล้ว ใช้ไม้กอล์ฟตีลูกจากเขตที่ตั้งต่อเนื่องกันไปจนกระทั่งลูกลงหลุม และจะต้องใช้เวลาเพื่อไว้ในการเล่นซึ่งอาจจะต้อง ใช้เวลาตั้งแต่ ๓-๔ ชั่วโมงต่อการเล่นรอบจำนวน ๑๘ หลุม หรืออาจใช้เวลาสั้นกว่านั้น หากต้องการ โดยลด จำนวนหลุมที่เล่นลงไปเหลือ ๙ หลุม

สนาม

Pro Mann, Royal Hua-Hin Golf Club

สนามกอล์ฟประกอบด้วยจำนวนหลุม ๑๘ หลุม การเล่นหนึ่งหลุมนับตั้งแต่ตีลูกจากเขตตั้งทีของหลุมนั้นต่อเนื่องไปจนกระทั่งลูกลงหลุมเรียกว่าเล่นจบไปแล้วหนึ่งหลุม ในแต่ละหลุมจะมีความยากง่ายแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับผู้ออกแบบมาให้เล่น นอกจากนี้ยังมีส่วนประกอบอื่นๆ มากมาย เช่นระยะ ความยาวและความสั้นของแต่ละหลุม อุปสรรคน้ำ บ่อบังเกอร์ทราย เป็นต้น เพื่อที่จะทำให้การเล่นท้าทายขึ้น สำหรับสนามมาตรฐานจะมีจำนวนหลุม ๑๘ หลุมหรือมากกว่านั้น อาจจะมีจำนวนถึง ๓๖ หลุม (เท่ากับ ๔ รอบๆ ละ ๙ หลุม) โดยใช้จำนวน ๙ หลุมของแต่ละรอบมารวมกันให้ครบในการแข่งขันต่อรอบที่กำหนดเท่ากับ ๑๘ หลุม

หลุมแต่ละหลุมมีกำหนดมาตรฐาน (Par-พาร์) ของจำนวนครั้งที่ตี ถ้าผู้เล่นตีได้จะเท่ากับจำนวนเต็มที่ดีที่สุดตามมาตรฐาน (par-พาร์) ของหลุมนั้นวิธีการนับแต้มที่ดีที่สุดทั้งหมด

-หลุมที่ระบุว่าเป็นหลุมพาร์ ๓ (Par ๓) โดยทั่วไปมีความยาวไม่เกิน ๒๕๐ หลา ถ้าผู้เล่นตีตั้งแต่เขตตั้งทีจนกระทั่งลูกลงหลุมในจำนวนตี ๓ ครั้งก็เท่ากับว่ามีความสามารถที่ดีได้เท่ากับแต้มมาตรฐานของหลุมนี้ เรียกว่าทำพาร์ได้

-หลุมที่ระบุว่าเป็นหลุมพาร์ ๔ (par ๔) มีความยาวตั้งแต่ ๒๕๑ หลาถึง ๔๕๕ หลา ถ้าผู้เล่นตีตั้งแต่เขตตั้งทีจนกระทั่งลูกลงหลุมในจำนวนตี ๔ ครั้งก็เท่ากับว่ามีความสามารถที่ดีได้เท่ากับแต้มมาตรฐานของหลุมนี้ เรียกว่าทำพาร์ได้

-หลุม ที่ระบุว่าเป็นหลุมพาร์ ๕ (par ๕) มีความยาว ๕๐๐ หลาขึ้นไป ถ้าผู้เล่นตีตั้งแต่เขตตั้งทีจนกระทั่งลูกลงหลุมในจำนวนตี 5 ครั้งเท่ากับว่ามีความสามารถที่ดีได้เท่ากับแต้มมาตรฐานของหลุมนี้ เรียกว่าทำพาร์ได้

แต้มรวมของ ๑๘ หลุมที่ต่ำที่สุดถือว่าเป็นผู้ที่มีความสามารถที่ดีกว่า ยกเว้นการแข่งขันบางประเภท

ชื่อที่ใช้เรียกตามจำนวนแต้มที่ดีที่สุดของแต่ละหลุม ตัวเลขคือจำนวนแต้มรวมของจำนวนครั้งที่ตี โดยเริ่มที่พาร์ของหลุม (แต้มมาตรฐาน) มีดังนี้

ดับเบิลอีเกิ้ล หรืออัลบาทรอส	อีเกิ้ล	เบอร์ดี	พาร์ของหลุม (แต้มมาตรฐาน)	โบกี้	ดับเบิลโบกี้	ทริเบิลโบกี้
	๑	๒	๓	๔	๕	๖
๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘

หมายเหตุ : หลุมพาร์สามที่ตีครั้งเดียวลงหลุม มีชื่อเฉพาะเรียกว่าโฮลอินวัน

พาร์ของสนามที่มี ๑๘ หลุม ส่วนใหญ่มีแต้มมาตรฐานรวมเท่ากับ ๗๒ บางสนามมีแต้มมาตรฐานรวมของสนามเท่ากับ ๗๐ หรือ ๗๑ ขึ้นอยู่กับจำนวนหลุมที่เป็นพาร์ ๓ พาร์ ๔ และพาร์ ๕ ยกตัวอย่างเช่นสนามที่มีพาร์ของสนามเท่ากับ ๗๒ จะมี

- หลุมที่เป็นพาร์ ๓ ที่หลุม มีแต้มมาตรฐานหลุมละสามแต้ม เท่ากับ ๑๒ แต้ม
- หลุมที่เป็นพาร์ ๔ สิบหลุม มีแต้มมาตรฐานหลุมละสี่แต้ม เท่ากับ ๔๐ แต้ม
- หลุมที่เป็นพาร์ ๕ สี่หลุม มีแต้มมาตรฐานหลุมละห้า เท่ากับ ๒๐ แต้ม

รวมแต้มมาตรฐานของสนาม (Par of the course-พาร์ออฟเดอะคอร์ส) เท่ากับ ๗๒ แต้ม สนามที่มีแต้มมาตรฐานรวม ๗๑ หรือ ๗๐ คณะกรรมการจัดการแข่งขันอาจจะใช้การปรับลดหลุมที่เป็นพาร์ ๕ ลงไปเป็นหลุมพาร์ ๔ จำนวนหนึ่งหรือสองหลุม

คำที่ใช้เรียกแต้มรวมทั้งหมดที่ดีที่สุดสำหรับสนามที่มีแต้มมาตรฐานรวมเท่ากับ ๗๒

- ถ้าผู้เล่นตีได้ ๗๒ แต้ม เรียกว่า สแควร์พาร์ (square par)
- ถ้าผู้เล่นตีได้ ต่ำกว่า ๗๒ แต้ม เรียกว่า อันเดอร์พาร์ (under par) หรือ
- ถ้าผู้เล่นตีได้ เกิน ๗๒ แต้ม เรียกว่า โอเวอร์พาร์ (over par) เช่น
- ถ้าผู้เล่นตีได้ ๗๐ แต้ม เรียกว่า -๒ หรือ สองอันเดอร์พาร์ หรือ
- ถ้าผู้เล่นตีได้ ๗๔ แต้ม เรียกว่า +๒ สองโอเวอร์พาร์

หมุดบนเขตตั้งที่ที่แสดงสีแตกต่างกันเป็นการเลือกเล่นตามระยะของหลุมนั้นๆ ที่มีระยะความสั้น และความยาวแตกต่างกันกับสีอื่นๆ เมื่อผู้เล่นเริ่มเล่นที่หมุดสีใด จะต้องเล่นตามหมุดสีนั้นๆ จนจบรอบการแข่งขันตามที่คณะกรรมการกำหนดไว้ เช่น

-หมุดสีแดงสำหรับสุภาพสตรี

-หมุดสีเขียวหรือสีเหลืองสำหรับสุภาพบุรุษ

-หมุดสีน้ำเงินหรือสีดำสำหรับนักกอล์ฟอาชีพ

ผู้เล่นอาจจะใช้หมุดบนเขตตั่งที่สีใดเพื่อให้การเล่นทำทายมากขึ้นก็ได้

แต้มต่อมา (Handicap)

คำว่าแต้มต่อ หมายถึงระดับความสามารถของนักกอล์ฟสมัครเล่นแต่ละคน ผู้เล่นที่มีแต้มต่อน้อยกว่า จะมีความสามารถในการเล่นมากกว่าผู้เล่นที่มีแต้มต่อมากกว่า สำหรับนักกอล์ฟอาชีพไม่มีแต้มต่อ แต่ใช้แต้มรวมมาแข่งขัน

สนามกอล์ฟทุกสนามจะมีช่องบอกแฮนด์แค็ปสเกลของแต่ละหลุม (ช่องที่ระบุค่าย่อ H.S. มาจากคำว่า Handicap Scale อ่านว่าแฮนด์แค็ปสเกล) หมายถึงหลุมที่มีแฮนด์แค็ปสเกลต่ำที่สุดคือเท่ากับ ๑ จะเป็นหลุมที่มีความยากที่สุดตามลำดับถึง ๑๘

นักกอล์ฟที่มีแต้มต่อ สนามจะให้แต้มต่อกับผู้เล่นทำได้ทั้งหมดเรียกว่าแต้มรวม (Gross Score อ่านว่า กรอสสกอร์) หักด้วยแต้มต่อ ก็จะได้แต้มสุทธิ (Net Score อ่านว่า เนทสกอร์) ผู้ที่ได้แต้มสุทธิต่ำสุดคือผู้ชนะการแข่งขัน

ในการแข่งขันแบบนับแต้ม จะต้องนำจำนวนตีที่ผู้เล่นทำได้ทั้งหมดเรียกว่าแต้มรวม (Gross Score อ่านว่า กรอสสกอร์) หักด้วยแต้มต่อ ก็จะได้แต้มสุทธิ (Net Score อ่านว่า เนทสกอร์) ผู้ที่ได้แต้มสุทธิต่ำสุดคือผู้ชนะการแข่งขัน

ในการแข่งขันนับหลุมระหว่างนักกอล์ฟที่มีแต้มต่อต่างกัน เช่น แต้มต่อ ๑๘ และ ๑๕ ผู้เล่นที่มีแต้มต่อ ๑๘ จะได้รับการต่อหลุมละหนึ่งแต้มจากหลุมที่ระบุแฮนด์แค็ปสเกล ๑, ๒ และ ๓ จากผู้เล่นที่มีแต้มต่อ ๑๕ เป็นต้น

การเล่นและการแข่งขัน

การแข่งขันต่างๆ ไปสำหรับนักกอล์ฟสมัครเล่นจะทำการแข่งขันตามรอบที่กำหนด ๑๘ หลุม ให้เสร็จสิ้นภายใน ๑ วัน แต่การแข่งขันระดับนักกอล์ฟอาชีพหรือแข่งขันชิงแชมป์รายการสำคัญ จะแข่งกันในบางรายการ ๓ วันๆ ละ ๑๘ หลุมรวม ๕๔ หลุม บางรายการแข่งขัน ๔ วันๆ ละ ๑๘ หลุมรวม ๗๒ หลุม ขึ้นอยู่กับรอบที่กำหนดโดยคณะกรรมการจัดการแข่งขัน

ประเภทการเล่น

การเล่นในกีฬากอล์ฟแบ่งออกเป็นหลายแบบ ในแต่ละแบบก็จะแบ่งย่อยออกเป็นหลายประเภทดังนี้

๑. การเล่นแบบนับแต้ม นำจำนวนแต้มรวมของแต้มที่ดีที่สุด ผู้ที่ตีน้อยครั้งที่สุดเป็นผู้ชนะ

๒. การเล่นแบบนับหลุม ผู้ที่ชนะหลุมมากที่สุดเป็นผู้ชนะ การแข่งขันหรือการเล่นแบ่งเป็นประเภทดังนี้

- การเล่นประเภทเดี่ยว คือ การเล่นแบบนับหลุมระหว่างผู้หนึ่งคนกับผู้เล่นอีกหนึ่งคน
- การเล่นประเภทสามคนสองลูก คือ การเล่นแบบนับหลุมระหว่างผู้เล่นในฝ่ายที่มีหนึ่งคนกับผู้เล่นอีกฝ่ายที่มีสองคน แต่ละฝ่ายใช้ลูกเล่นหนึ่งลูก
- การเล่นประเภทสี่คนสองลูก คือ การเล่นแบบนับหลุมระหว่างผู้เล่นสองฝ่ายๆ ละสองคน แต่ละฝ่ายใช้ลูกเล่นหนึ่งลูก
- การเล่นประเภทสามคนสามลูก คือ การเล่นแบบนับหลุมระหว่างสามฝ่ายๆ ละหนึ่งคน โดยแข่งพบกันหมด
- การเล่นประเภทลูกดีที่ดีที่สุด คือ การเล่นแบบนับหลุมระหว่างผู้เล่นหนึ่งคนกับอีกฝ่ายที่มีผู้เล่นสองคน โดยเลือกลูกที่ดีที่สุด หรือเล่นกับอีกฝ่ายหนึ่งที่มีผู้เล่นสามคนโดยเลือกลูกที่ดีที่สุด
- การเล่นประเภทสี่ลูก คือ การเล่นแบบนับหลุมระหว่างผู้เล่นสองฝ่ายๆ ละสองคน โดยแต่ละฝ่ายเลือกที่ดีที่สุด

๓. การเล่นแบบสเตเบิลฟอร์ด เป็นการเล่นแบบนับคะแนนบวกของหลุมที่ทำแต้มได้ เช่น ใช้พาร์ คู par ของแต่ละหลุมเป็นเกณฑ์ เช่น

- แต้มที่ดีที่สุดเกินพาร์ของหลุมที่เล่นสองแต้ม จะไม่ได้คะแนน
- แต้มที่ดีที่สุดเกินพาร์ของหลุมที่เล่นหนึ่งแต้ม จะ得一คะแนน
- แต้มที่ดีที่สุดเท่ากับพาร์ของหลุมที่เล่น จะได้สองคะแนน
- แต้มที่ดีที่สุดต่ำกว่าพาร์ของหลุมที่เล่นหนึ่งแต้ม จะได้สามคะแนน
- แต้มที่ดีที่สุดต่ำกว่าพาร์ของหลุมที่เล่นสองแต้ม จะได้สี่คะแนน
- แต้มที่ดีที่สุดต่ำกว่าพาร์ของหลุมที่เล่นสามแต้ม จะได้ห้าคะแนน
- แต้มที่ดีที่สุดต่ำกว่าพาร์ของหลุมที่เล่นสี่แต้ม จะได้หกคะแนน

แล้วบวกคะแนนของทุกหลุมในรอบของการแข่งขัน ผู้ที่ทำคะแนนมากที่สุดจะเป็นผู้ชนะการแข่งขัน